

Acció
Catòlica
Obrera

Prioritats Xè. Consell

Presentació: Els grans canvis socials que vivim

Curs 2013-2014

LA DIGNITAT DE LA PERSONA

Curs 2014-2015

*LA FE EN JESUCRIST,
UN MOTOR PER VIURE I COMPARTIR*

Curs 2015-2016

*PASSEM DE LA INDIGNACIÓ
A L'ACCIÓ ALLIBERADORA*

Els grans canvis socials que vivim

De canvis socials n'hi ha hagut sempre. Han canviat sistemes socials, sistemes econòmics, polítics i culturals i el món no s'ha enfonsat.

En aquests darrers 40 anys, a més de la transició política de la dictadura cap a la democràcia a l'Estat Espanyol i a d'altres Estats, hem observat la introducció accelerada de noves tecnologies que produeixen i produiran grans canvis en el camp de la comunicació i que acceleren el procés mundial de globalització econòmica, política i cultural. La humanitat continua dividida entre unes minories molt poderoses econòmicament, política i cultural, i una gran majoria de la població que està dominada per aquestes elits i forma part de les classes dominades. El sistema capitalista s'ha fet senyor del món arreu. Estem en una societat cada cop més plural, multicultural i laica. En ella l'individualisme, el consumisme i el mateix afany de llibertat personal creix.

La globalització es construeix a favor dels més poderosos. La mateixa crisi financera a què ens han portat la gran banca i les multinacionals, sembla que esdevé una nova fase de capitalització del gran capital internacional.

Aquesta crisi està inscrita en les crisis alimentària, energètica i ecològica. Les xarxes socials i els mitjans de comunicació estan dominades pels grans negocis mundials. Tot plegat posa en qüestió la política, la democràcia, el sistema cultural de valors, el paper de les religions i de les ètiques humanistes.

Sovint sembla que estem en un "cul de sac" que produeix malalties físiques, psíquiques i espirituals, moltes pors, incerteses, queixes i impotèn-

cies. Així sentim atacada la nostra dignitat de persones ciutadanes, treballadores, germanes i filles de Déu.

Els mitjans de comunicació dominants incideixen, amb les grans empreses que tenen darrere, per augmentar l'individualisme i el consumisme materialista i ens posen força dificultats per a l'acció col·lectiva, crítica i transformadora, impulsant-nos generalment vers la passivitat.

També observem que la direcció de la nostra Església, llevat d'honrades excepcions, no està donant les respostes adequades a aquest atac a la nostra dignitat. Algunes autoritats eclesiàstiques es deixen portar per altres temàtiques secundàries que despisten, sobre tot referents a la moralitat sexual, estan silenciades, o, el que és encara més lamentable, són còmplices dels poders econòmics i polítics del món.

Per altra banda, els canvis ens apropen els uns als altres més que mai. Això ens mostra que tots estem lligats, que formem part d'una mateixa comunitat. Han aparegut nous moviments socials que s'han desenvolupat encara més gràcies a les xarxes socials. I encara que de forma fragmentària, intenten respondre als nous canvis. Alguns d'ells, ja fa temps que s'han anat constituint i ara estan donant respostes vàlides a l'actual situació. Són l'ecologisme, el feminisme, el pacifisme, els moviments per una altra globalització, els indigenistes, els nacionalismes populars, els moviments de veïns, els juvenils, de gent gran, les ONGs, el 15-M,... Aquests moviments intenten amb intel·ligència, amb tota la qualitat que saben i amb solidaritat, aprofitar les oportunitats que la crisi actual ofereix per anar avançant vers un altre sistema-marc en el camp econòmic, polític i cultural.

Com a persones cristianes ens sentim agermanades amb aquests moviments que obren pas al Regne de Déu.

És lògic, humà i coherent que si hi ha atac a la dignitat hi hagi indignació. Aquesta no ha de quedar-se en el lament, la queixa i la pura crítica sinó que ha d'estimular a l'acció, la qual necessita incorporar tota l'experiència històrica de la classe obrera i de les capes populars, i l'anàlisi oberta de la realitat actual, per respondre als atacs a la dignitat humana.

L'horitzó darrer de l'acció pel canvi, és acabar amb totes les formes de dependència, de submissió i d'injustícia. A l'Estat Espanyol, i en altres Estats europeus, la lluita per l'alliberament social de les capes populars s'imbrica amb la lluita per l'alliberament nacional, per la sobirania i el

dret a l'autodeterminació, dret també que es relaciona amb la dignitat i la llibertat dels pobles.

Entre els poderosos hi ha qui vol mostrar, amb arguments d'amenaça per la comunitat, la necessitat de dirigir aquests grans canvis. Veuen el sorgiment d'aquests moviments com una amenaça al sistema, un sistema que de fet està mostrant amb les seves esquerdes que és injust i que no està ni al servei de les persones ni molt menys dels més necessitats del món.

Per nosaltres, precisament aquests moviments, ens remouen l'esperança i plantegen la unitat entre la lluita per la justícia amb la cura i l'atenció als altres, la tendresa i la gratuïtat que sobre tot aporten les dones. Anem entenent que per avançar cap a la consecució d'una nova societat, tots aquests moviments han de confluïr en propostes alternatives comunes.

Ens costa trobar alternatives tant teòriques com reals, per anar construint aquest món nou. Les grans utopies socials sembla que s'hagin esvaït o que no responguin a la situació actual. I ens preguntem: ¿on anem? ¿on hem d'anar? ¿quines eines tenim per avançar en la dignitat i la fraternitat universal?... Continuem emprant les formes de lluita tradicionals però observem que no tenen el mateix efecte que abans. Necessitem noves eines.

Força cristians i cristianes estan implicats i participen de molts dels moviments socials; també grups, comunitats, parròquies i moviments cristians col·laboren i participen en les diferents iniciatives que els ofereixen. L'experiència llarga de les diferents religions (entre elles el cristianisme) i les diferents filosofies i ètiques humanistes, amb el seu patrimoni, poden aportar i aporten l'impuls, l'estímul, i el sentit espiritual que necessita tota acció transformadora. La nostra fe en el Crist ens és un indicatiu fonamental per escoltar el sofriment, l'experiència, la opinió i la veu dels més pobres per esdevenir-los guies de l'acció. La fe en el Crist viu i ressuscitat ens dona sentit al nostre estil personal i col·lectiu de viure i a la nostra acció i ens és un esperó i una esperança que ens obra horitzons nous que també ens permeten elaborar noves utopies). La fe ens ajuda a ser crítics davant dels sistemes-marc injustos i inhumans en els quals estem. La confiança en nosaltres mateixos, en la humanitat i en un Déu Amor que ens és Pare i Mare i ens tracta com a fills i filles, ens recorda la nostra dignitat i la nostra característica bàsica de germans i de germanes. Se'ns demana també un canvi personal per purificar les pròpies mirades i actituds, per créixer com a persones, deixant-nos interpel·lar a fons per l'Evangeli. Per

tant no podem aprovar uns sistemes econòmics, polítics, culturals, religiosos i eclesials injustos i opressius. Al contrari, hem de seguir participant en les accions transformadores que, impulsades per cristians o no, ja estan construint el Regne.

La fe és viu comunitàriament i és en l'intercanvi d'experiència creient que anem madurant i ens fem seguidors del Crist, gràcies als altres. Per això volem i desitgem unes comunitats cristianes acollidores, humanes i humanitzadores que siguin per a nosaltres jardins d'esperança, de pau i de llibertat. Així també ho volem per a tota l'Església i per això ens sentim corresponsables de la transformació evangèlica de tota l'Església.

A l' ACO, se'ns demana un discerniment, una mirada a la realitat des de la llum de l'Evangeli del Crist, per situar-nos en una nova realitat social i descobrir les potencialitats i les oportunitats dels canvis per empènyer-los a favor de l'alliberament de tot el poble. Tot ens servirà per fer la nostra humil aportació al moviment obrer, als moviments populars i socials, al nostre país i a la nostra Església.

La dignitat de la persona

[Nota prèvia: Aquesta prioritat es pot enfocar o contemplar des de punts de vista diversos (dret, psicologia, ètica, espiritualitat, política...). El que s'exposa a continuació només té la pretensió d'ajudar-nos a entrar en matèria. Som conscients que les referències històriques són unes pinzellades molt parcials, però que tanmateix ens ajuden a presentar el que volem dir.]

A. Introducció

1. La dignitat és la característica inherent de les persones, que comporta que pel fet de ser-ho han de ser tractades amb respecte i amb reconeixement del seu valor com a ésser humà únic, bo i reconeixent que cada persona és diferent. La consciència de la pròpia dignitat fa possible el desenvolupament afectiu, ètic i intel·lectual de les persones.

2. És constant en la història de la humanitat la negació de la dignitat humana a determinades persones o col·lectius per justificar els atemp-

tats contra aquests (els esclaus eren considerats objectes, no pas persones; races o ètnies, considerades inferiors; les dones –una majoria en minoria–, considerades sovint encara ciutadanes de segona).

El cristianisme va promovent una manera de ser i de fer que es concretarà en l'humanisme del segle XV. L'ètica humanista somia poder construir un món on els individus puguin realitzar-se com a persones i, per tant, puguin viure els valors de la dignitat, llibertat, igualtat i justícia.

Amb la Revolució Francesa les classes emergents van voler portar a la pràctica allò que durant tant de segles s'havia estat covant en l'estructura del pensament, però en el segle XIX, amb la revolució industrial, fracassa el pensament humanista. En aquest mateix segle la lluita ressorgeix de les mans de les ideologies anomenades d'es-

querres. Marxisme, anarquisme, comunisme, socialisme... donen els instruments necessaris a les masses empobrides, espoliades i explotades a causa de la revolució industrial, per aixecar-se i tornar a intentar viure d'acord amb les idees humanistes que estructuraven la seva consciència.

B. Context actual

3. Durant els segles XX i XXI es torna a fer visible el fracàs. Els motors de l'actual sistema econòmic dominant (el neocapitalisme-neoliberalisme) són la competitivitat i el lucre i s'imposen als valors de l'humanisme (en què la dignitat de les persones és indissociable de la llibertat i la igualtat i, per tant, de la justícia per a tothom). Els interessos de la globalització econòmica s'imposen als interessos de la globalització de la dignitat, presupòsit indispensable per a la consecució d'una humanitat madura i equilibrada que viu en pau de debò.

4. Actualment la desconfiança en

la mateixa naturalesa humana i en les institucions que ens representen és immensa en molts sectors de la societat i moltes persones només es mouen per la supervivència individual. Qui no és competitiu, qui no s'ha pogut lucrar, se sent fracassat i desconfia de tot, fins i tot de les institucions que s'havien creat per preservar la seva dignitat (sindicats, partits polítics... que de vegades estan lluitant més per la seva supervivència individual i com a institució). Qui no compta perd a poc a poc la confiança, l'autoestima, es torna passiu, conformista i sent que ha perdut la dignitat que li és inherent.

C. Retrobament de la dignitat

5. El sistema econòmic imperant pretén ser el més racional i humà per fer funcionar i progressar la societat, i justifica l'explotació dels

treballadors, els acomiadaments, els desnonaments, les injeccions de capital per part de l'Estat per salvar la Banca, les insolidaritats, les reta-

llades sanitàries, en educació i en serveis socials, les desatencions als immigrants, als sense sostre... i, per tant, justifica la negació de la dignitat dels més pobres per part dels més rics. En contra d'això hem de fer passos cap a un sistema o sistemes en què la dignitat de les persones ocupi un lloc central.

6. Una altra víctima conseqüència del sistema és l'afectació del planeta, per degradació creixent difícilment reversible, amb un ús abusiu dels recursos que no té en compte els seus límits.

7. Trobar el lloc de reconeixement la dignitat significa capgirar les situacions indignes. Entre els qui

creuen en els valors de l'humanisme sorgeixen nous moviments socials (Fòrum Social Mundial o el moviment 15 M per exemple), impulsats en bona part des de les xarxes socials, moviments que ens recorden la inviolabilitat de la dignitat humana i la necessitat de la preservació del planeta.

8. Avui les tecnologies de la comunicació, més avançades i esteses que mai, i els avenços de la ciència i la tècnica, amb els coneixements que han comportat, cal que els posem al servei de capgirar els desequilibris que impedeixen gran part de la humanitat de viure d'acord amb la seva dignitat.

D. La dignitat de la persona a la llum de la fe cristiana

9. Com a cristians, estem cridats a viure amb goig d'acord amb la dignitat que ens confereix haver estat creats a imatge de Déu, amb la dignitat de fills de Déu, fills d'un mateix Pare/Mare i, per tant, tots germans, amb els mateixos drets. Aquesta convicció contribuirà a acabar amb les formes de dependència, submissió i injustícia.

10. Amb Jesús, Déu es fa ésser humà per abraçar la humanitat i demostrar-li el seu infinit amor. Jesús va enaltir tots aquells a qui en el seu temps se'ls negava la dignitat de persona, els exclosos i fracassats.

Els retornava la seva dignitat com a fills de Déu. Quan s'aixecaven i així ho reconeixien, Ell els deia: «la teva fe t'ha salvat». I als qui els havien condemnat a la misèria els recordava que tots estem fets a imatge de Déu i som estimats per Ell sense límits ni condicions.

11. Cal que treballem amb i per a una Església que, a imatge de l'acció transformadora de Jesús, lluiti per la dignitat de les persones, que s'oposi a qualsevol tipus de discriminació, d'opressió, començant la feina dins d'ella mateixa. Cal que construïm comunitats cristianes

que, sent acollidores, humanes i humanitzadores, reconeixedores de la dignitat fonamental i igual dels seus membres, donin a conèixer Jesús.

12. No anem sols els cristians en aquest camí: diferents religions, ètiques humanistes, ecologistes, feministes, militants sindicals, polítics i veïnals, el moviment obrer amb tota la seva història... aporten eines, impuls, estímul i sentit, necessaris per a tota acció transformadora. Comptem, i no la podem deixar de banda, amb tota

l'experiència del moviment obrer i de la classe obrera, avesats a una lluita, plena de sacrificis, que posa la dignitat del/de la treballador/a al davant dels seus objectius. És a dir, per a nosaltres la dignitat és també una meta, una utopia que empeny a l'acció. Ens cal, doncs, donar suport, acompanyar i mantenir amb esperit crític els sindicats de classe obrera, com instruments que defensen aquesta dignitat que, al mateix temps, és contingut exigible del present i del futur de la política, del dret, de l'economia, de la cultura, de la ciència...

E. Com a militants de l'ACO, ens plantegem:

13. ¿Què és per a nosaltres la dignitat de la persona? I com a treballadors/es?

14. ¿Quina és la crida de l'Evangeli en aquests temps convulsos?

15. ¿Quin procés hem de fer per reconèixer la dignitat que ens fa lliures, i, des d'aquesta llibertat, animar tothom a fer el mateix? ¿Quins factors, especialment quines pors i quins prejudicis, dificulten aquest procés?

16. ¿Quina ha de ser la nostra resposta com a militants obrers cristians?

17. ¿Quin cal que sigui el nostre paper des de l'experiència històrica de la classe obrera envers aquests nous moviments crítics amb el sistema actual?

18. ¿L'ACO, en tota la seva estructura, tant des dels grups, com des de les zones, diòcesis i com a moviment, quina resposta dóna per defensar la dignitat de la persona en tots els àmbits on som presents? ¿Amb quins mitjans ho fa (denúncia, negociació, resistència, desobediència...)?

La fe en Jesucrist, un motor per viure i compartir

A. Introducció

1. La fe, que és un do de Déu, és la capacitat de transcendència i confiança de qualsevol ésser humà. Així, es pot tenir fe en Al·là, Buda, Yahvè... o només en l'home i la dona com expressen algunes persones. La fe que professem a l'ACO és la fe cristiana en el Déu de Jesús: Pare, Fill i Esperit Sant.

Crisi de fe

2. La crisi actual és econòmica, de valors i també de fe. Déu ha estat «deslocalitzat» i la cultura dominant, en les seves múltiples expressions ideològiques (societat de consum, cultura del jo, neoli-

beralisme, agnosticisme,... ha volatilitzat la necessitat de Déu. Déu és, ara més que mai, un afer privat. Nosaltres, militants de l'ACO immersos en aquesta cultura, podem tenir la temptació de viure la nostra espiritualitat amb baixa intensitat o esbiaixada per alguna d'aquestes ideologies. Per això volem reforçar i fonamentar la nostra fe en Jesucrist, per poder viure-la i ser-ne testimonis en general i en el món obrer en particular.

Diversitat de vivència

3. A l'ACO hi ha una pluralitat de vivència creient pel que fa a la ce-

lebració de la fe, a la vivència de comunitat i al sentiment de pertinença eclesial. Aquest ventall de formes ens pot unir en la diversitat o ens pot crear tensions. Allò fonamental és, des de la diversitat, ser capaços de ser evangelitzadors unint la doble dimensió de la fe en Jesucrist: vocació i missió.

Formació i vida espiritual

4. Es constata la necessitat de tenir una bona i crítica formació religiosa (bíblica, teològica, de la doctrina social de l'Església,...), social, humana, i una saludable i autèntica vida espiritual centrada en el Crist Ressuscitat, fonament de la nostra fe. La formació i l'espiritualitat són el fonament que ens ha de permetre que, estant en el món i sota les seves influències, no ens deixem engolir, anestesiar o diluir per d'altres corrents de pensament que res no tenen a veure amb la nostra fe en el Crist ressuscitat (sincretismes en general, tendències pseudoespirituals,... per exemple *New Age*), i alhora ens han de facilitar entrar en un diàleg obert i responsable amb altres creences i religions.

Motor de conversió, motor de canvi

5. Per finalitzar, podem dir que és constatable que es dona un canvi

personal i comunitari gràcies a la relació amb Jesucrist i el seu missatge alliberador, que toca de soca-rel la vida de molts militants. Un canvi profund d'actitud (conversió) que al llarg de les revisions de vida, els estudis d'evangeli, les Eucaristies,... ens han ajudat a conèixer més Jesucrist i nosaltres mateixos. El contacte amb Ell i amb els seus testimonis (companys de grup, militants d'altres zones d'ACO, persones de comunitats parroquials, militants d'altres moviments eclesials o socials,...) ha estat imprescindible per aquest canvi d'actitud. El lligam entre la fe en Jesucrist i la vida ha ofert moltes oportunitats de creixement espiritual a no pocs militants cristians. Per tant, és convenient insistir en el treball de discerniment per a continuar vivint la nostra vida posant Crist en el centre, i tenint sempre en compte que s'ha de viure la fe en el Crist, formant l'Església de Jesucrist, on som i ens sentim cridats a ser els seus deixebles i apòstols.

Quan t'apartes del foc, el foc continua escalfant, però tu et refredes. Quan t'apartes de la llum, la llum continua brillant, però tu et cobreixes d'ombres. El mateix ocorre quan t'apartes de Déu. (Sant Agustí)

B. La fe en Jesucrist

6. Així, la fe en Jesucrist és el distintiu vital de la nostra militància que ha de tocar les coses petites i quotidianes de la nostra vida concreta sense quedar ancorada en l'abstracció de les idees i les bones intencions. La fe, que és una experiència lliure i personal de trobada amb Jesús, es concreta en l'actitud militant que engloba tots els nostres pensaments, sentiments i actuacions a la vida de cada dia. La fe ferma, fidel, contemplativa, alimentada, celebrada, compromesa, profètica, personal i comunitària ens porta a descobrir Jesús pobre entre els pobres dels nostres ambients obrers. La nostra fe sovint trontolla i es veu sotmesa a dubtes i incerteses que ens fan caure i tornar a aixecar-nos per continuar caminant. La fe ha de ser el veritable motor, engegat per la força de l'Esperit de Jesucrist, per viure i compartir, des de la compassió i la solidaritat amb els altres, les penes i les alegries de les persones que vivim les conseqüències de la realitat ferida per la crisi actual.

Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. (Lc 10, 33-34)

7. La fe en Jesucrist ens hauria de situar amb els més desfavorits de la societat amb l'horitzó de l'esperança. La fe ens ajuda a fer una lectura creient de la realitat de cada treballador i treballadora que ha de ser protagonista i subjecte de la seva pròpia vida. La nostra militància cristiana ha d'estar fonamentada en la confiança que Jesús Mort-Ressuscitat mor i ressuscita en les víctimes de les injustícies d'aquest món en el món obrer. En el fons és fiar-se de que la darrera paraula la té Jesucrist per moltes paraules que diguin els poderosos de la terra.

Us he dit tot això perquè en mi trobeu la pau. En el món passareu tribulacions, però tingueu confiança: jo he vençut el món. (Jn 16, 33)

C. La nostra militància cristiana

8. En un context de crisi del sistema, en un món globalitzat ple de canvis, calen respostes i accions

des de la nostra militància cristiana personal i comunitària. Una militància centrada en Jesucrist que ens

agermana i ens empeny a entrar en diàleg amb totes les persones, moviments, associacions, ONGs, comunitats, partits polítics, sindicats,... que treballen per un món més just, humà, digne, igualitari... Un món transformat pel regnat de Déu enamorat de la humanitat.

Que el Regne de Déu no consisteix pas en aquest menjar o en aquella beguda, sinó en la justícia, la pau i el goig de l'Esperit Sant. (Rm 14, 17)

9. La nostra militància cristiana cal viure-la, alimentar-la i celebrar-la a la comunitat de l'ACO, amb les nostres comunitats cristianes més properes, en comunió amb tota l'Església de Jesucrist (on comunió

no vol dir estar d'acord amb tot, sinó que ens trobem units per la fe en Crist Mort i Ressuscitat). Per tant, la nostra militància s'ha de fonamentar en la trobada amb Jesucrist que ens envia al món obrer actual mitjançant l'ACO en particular i l'Església en general, per posar en marxa el projecte del Regne del Pare. Així, podem dir que som militants cristians a l'ACO, i no quedar-nos només amb la idea de que som militants d'ACO.

Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, el Senyor, donant gràcies per mitjà d'ell a Déu Pare. (Col 3, 17)

D. L'espiritualitat militant, un motor per viure i compartir.

10. Per tant, hem de recuperar l'espiritualitat de Jesús en la militància en la nostra realitat, davant la temptació de quedar-nos en una militància només marcada pels valors ètics. La fe no és una escala de valors que s'han d'aconseguir per a ser bones persones sinó que és una experiència personal i comunitària amb Jesucrist que transforma la nostra vida i la manera de veure les coses. Les benaurances de Jesús són l'expressió del seu amor per a tothom i del seu oferiment de transformació. Com més coneixem el Fill de Déu i ens relacionem amb

Ell, l'experiència d'Amor, de felicitat i d'humanitat és més gran. La fe en el Crist transforma la nostra mirada i ens fa mirar els homes i les dones del món obrer, especialment els més desfavorits, com un altre Crist.

Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu. (Mt 25, 40).

11. D'aquesta manera els i les militants cristians en ACO estem cridats a plantejar-nos constantment si la nostra espiritualitat militant està arrelada en la relació amb Je-

sús mort i ressuscitat o només en el record d'un home extraordinari de la Palestina del segle I que va fer moltes coses a favor dels febles i els més pobres de la seva societat. Perquè la nostra espiritualitat militant a l'ACO ve marcada per l'Esperit de Jesús que ens guia i mou el món obrer per ser els seus testimonis, profetes i seguidors. Cal pregun-

tar-nos si les nostres revisions de vida, Eucaristies i celebracions diverses, quaderns de vida, trobades de formació, pregàries, recessos, estudis d'evangeli, accions concretes... són realment una trobada amb el Crist que fa camí amb nosaltres tal com ens va prometre.

Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món (Mt 28, 20b).

E. Vocació i missió

12. Finalment, podem dir que la fe en Jesucrist és vocació (crida i enviament) i missió a la vegada. Com a militants cristians en moviment d'Acció Catòlica ens sentim cridats per Jesús a realitzar la seva missió, animats i orientats per l'Esperit, i en comunió amb tota l'Església de Jesucrist, que ens envia a portar la Bona Notícia a la gent del món obrer, especialment als més desfavorits, explotats, oprimits, exclosos i sense veu. Una vocació i una missió que sempre han estat presents al llarg de la història i de les diferents generacions de l'ACO que, presents com a llevat i ferment en el món obrer, han portat i nosaltres ara hem de continuar portant la veu dels més pobres i del món

obrer a la comunitat cristiana, per així retrobar-nos com a germans i germanes dins la família de fills i filles de Déu.

13. Alhora ens sentim cridats a denunciar totes les actituds que des de la pròpia comunitat cristiana s'allunyen d'aquest camí d'alliberament i del compromís per a la construcció d'una societat guiada per la igualtat, la justícia i la defensa dels drets de les persones.

Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traguem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llancem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada. (He 12, 1)

G. Com a militants d' ACO ens proposem continuar treballant:

14. Caldria fer un procés de desvetllament i renovació personal i col·lectiva dels fonaments de la nostra fe en Jesucrist Mort i Ressuscitat, que ens crida des dels empobrits i el món obrer i ens envia com a llevat dins la massa. Aquest procés de formació l'hem de fer als quatre grans àmbits del moviment: personal, de grup de revisió de vida, de zona i de moviment.

15 Partint de la centralitat de la revisió de vida, el moviment ens ofereix diversos mitjans: l'estudi d'evangeli, els recessos, la formació, el butlletí, els quaderns de formació... Potser podríem centrar-nos en alguns aspectes:

- A nivell personal:

1. ¿Qui és per a mi aquest Jesús de Natzaret, de qui «ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé i guarint tots els oprimits pel diable, perquè Déu era amb ell.» (Fets 10,38). i que en la sinagoga de Natzaret va proclamar «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en

llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18-19)?

2. ¿Quines són les bases de l'ACO com a moviment d'Església? Com transformen la meua vida de militant?
3. ¿Quin coneixement tinc jo de la Bíblia, sobretot del Nou Testament?

-A nivell de grup de Revisió de vida:

1. Fer millor la revisió de vida, des del veure, potenciant que el jutjar sigui el nucli de la revisió de vida, que ens crida a concretar la nostra acció militant i transforma el nostre ser militant cristià.

- A nivell de moviment, podem facilitar als grups i zones:

1. Un quadernet amb fets de vida, testimonis, petits escrits, fotos d'alguns dels nostres «testimonis de la fe» en l'ACO (antics militants ja traspassats) per a la pregària personal, la Revisió de vida, les celebracions.
2. Una formació que ens ajudi a créixer i integrar la fe en la vida. Alguns temes claus poden ser:

Curs 2014 - 2015: la Fe en Jesucrist, un motor per viure

- El coneixement bíblic, en especial dels profetes i del nou testament.
- Conceptes com la Bona Nova, els pobres, el lligam entre obrers i empobrits, comunió, vocació, crida i missió.
- Els documents del Concili Vaticà II i de la Doctrina Social de l'Església.
- La celebració de l'Eucaristia i dels altres sagraments.
- L'espiritualitat militant, a partir de compartir l'espiritualitat que es viu al moviment.

Hem de vetllar perquè tota aquesta formació no sigui purament teòrica, sinó que continuï en la revisió de vida de forma que transformi la persona i la praxi militant.

Passem de la indignació a l'acció alliberadora

A. Introducció: L'impacte de la crisi

1. Portem uns anys vivint en una situació de crisi econòmica, fruit del capitalisme, que s'ha anat agreujant al llarg d'aquest període. El 2007 es manifesten als Estats Units els problemes derivats de les hipoteques escombraria i el 2008 afloren les estafes financeres, amb la consegüent cadena de fallides i de caiguda de la borsa. Així doncs, l'arrel d'aquesta crisi econòmica la trobem en l'activitat especulativa del sector financer desregularitzat, en aliança amb els sectors més poderosos de la nostra societat que defensen unes polítiques neoliberals contràries al bé comú i al pla del Déu. Aquesta crisi ha incrementat l'atur a nivells mai no viscuts, alhora que està desmuntant el que coneixem com l'Estat del Benestar.

2. Les «receptes» proposades per les elits financeres i executades pels governs per sortir d'aquesta situació han portat a una reducció dràstica de la despesa que ha afectat les inversions en sectors sensibles com l'obra pública, els serveis socials, l'ensenyament i la sanitat. A més, ha comportat una disminució dels contractes de l'Administració, i la reducció dels sous, la pèrdua del poder adquisitiu, i, en general, dels drets adquirits amb la lluita obrera. Aquesta crisi és enormement asimètrica ja que perjudica els sectors més febles de la població (classes treballadores i passives) i del teixit productiu (petites i mitjanes empreses). D'altra banda, aquesta situació ha fet aflorar una crisi global (de valors, de l'economia, de la democràcia), latent en la

nostra societat des de fa anys, que es manifesta en l'individualisme, el consumisme, el relativisme, el culte a la tecnologia, la immediatesa... En definitiva, doncs, ens trobem immersos en una crisi global que afecta molts aspectes de la nostra vida i de la societat.

3. Tant a nivell personal com social, la incertesa derivada d'aquesta situació ha creat un ambient de por i desconfiança, potenciat també per alguns mitjans de comunicació, que pot abocar a l'angoixa, a la passivitat, a la depressió i a la

deshumanització. La primera reacció dels sectors més conscienciats de la societat ha estat d'indignació envers tot allò que suposi mantenir l'actual sistema econòmic i de valors que és a l'arrel de la situació que vivim. Però, a fi que la indignació no acabi en resignació i paràlisi, en el treball d'aquesta prioritat volem revisar quin ha de ser el nostre paper i la nostra acció en aquest procés, tant a nivell individual, dels diferents grups i zones, així com de tot el moviment.

B. La crida a l'acció

4. En aquest marc, un cop hem pres consciència de la situació i analitzades les causes i conseqüències, no podem quedar-nos en la lamentació i la queixa. El nostre ser militant ens crida a l'acció, però no és fàcil trobar els camins. Com a fonament tenim els valors forjats en l'Evangeli i encarnats en la nostra història en el món obrer. Ens caldrà ser creatius, agosarats i alhora realistes per aplicar aquests criteris en accions transformadores de la realitat que vivim.

5. Com a persones que volem se-

guir el Crist som dipositàries d'un missatge d'esperança i de joia que és fruit de la bona nova que Jesús ens transmet: el seu Esperit és viu en nosaltres i ens dóna forces per a dur a terme l'acció transformadora a què se'ns convida.

6. En l'acció concreta podem donar a conèixer aquests valors i el missatge evangèlic que ens anima. Jesús ens fa una proposta per aproximar-nos a l'altre/a, amb una mirada preferent per a les persones més desvalgudes, des d'una voluntat alliberadora.

C. Concretem aquesta acció

7. La primera acció a realitzar es concreta en les persones que estiguin vivint la crisi en pròpia carn, especialment aquelles que no trobin o hagin perdut el seu lloc de feina. No hem de caure a la temptació de culpabilitzar-nos per estar en aquesta situació d'atur que no hem provocat nosaltres. Hem de confiar en les nostres capacitats i la nostre vàlua com a persones treballadors. Només des de l'autoestima i la confiança en nosaltres mateixos podem realitzar accions individuals o col·lectives que permetin transformar la situació actual.

8. En aquest marc, ja vivim i coneixem moltes experiències creatives i humanitzadores, i per tant evangèliques, com són els espais de trobada i diàleg, les ajudes mútues, les caixes o bancs de resistència, els bancs de temps i d'intercanvi, noves entitats i fundacions solidàries, educatives, promocionals; el treball cooperatiu i auto-ocupacional; iniciatives de formació i aprenentatge; entitats de crèdit popular amb criteris solidaris; xarxes, grups de de-

bat, assemblees locals, moviments com el 15M; i un llarg etcètera d'accions que donen resposta a la realitat imperant avui en dia.

9. Per això, com a militants obrers i cristians som conscients de la necessitat d'optar per una acció col·lectiva i transformadora i de la importància de la nostra implicació en la realitat social, política i sindical. Aquest fet ens empeny a participar en la construcció del Regne de Déu en la temporalitat que vivim, amb l'estil que ens caracteritza com a seguidors de Jesús.

10. També sabem que hem de viure l'estil de Jesús, en les petites accions quotidianes, en les relacions del tu a tu, que són tan transformadores com les accions col·lectives. Aquestes anuncien personalment un futur més digne i solidari, així com la possibilitat d'arribar a donar petites respostes a la crisi que vivim, amb el nostre estil com a fills i filles de Déu, cosa que és del tot compatible amb la nostra implicació col·lectiva.

D. Com a militants d' ACO ens preguntem:

11. Davant de tot això, en aquesta prioritat voldríem treballar i preguntar-nos: ¿Com ens afecta personalment aquesta situació en els

àmbits laboral, familiar, cultural i de fe? ¿En som només víctimes o també hi hem contribuït? Creiem que aquesta crisi és només una cri-

si econòmica o més aviat es tracta d'una crisi global, de sistema, de valors, o fins i tot de fe?

12. ¿Com ens sentim? ¿Amb por? ¿Amb desconfiança en el futur? ¿Atrapats/des? ¿O bé hem pogut reflexionar i pregar sobre el tema i hem trobat motius per, malgrat tot, mantenir l'esperança i oferir-la a les persones que ens envolten?

12. Enmig d'aquesta situació, ¿ens creiem realment que Déu actua en nosaltres i per nosaltres? ¿Li permetem ser les seves mans en la construcció del Regne? ¿Vivim i transmetem aquest missatge amb esperança?

13. ¿Com orientem la nostra acció i compromís a combatre les causes d'aquesta crisi sense quedar-nos només en mesures pal·liatives de les seves conseqüències?

14. ¿Com a militants, com ens impliquem a nivell personal o col·

lectivament? ¿Col·laborem amb les iniciatives ja existents? ¿En creem o n'hem creat de noves, després de debatre-les i de confrontar-les amb les altres? ¿Com transmetem Jesús i ho compartim amb els companys del món obrer i amb les persones més empobrides d'aquest món?

15. Com a moviment, ¿estem cridats a aportar quelcom més d'específic a la nostra societat? ¿Creiem que podríem aportar alguna cosa més al que ja existeix? ¿Caldria col·laborar amb altres moviments d'Acció Catòlica? ¿Tenim aquesta necessitat de ser presents a la societat com a moviment?

16. ¿I com a Església que som, tenim aquesta necessitat? ¿En definitiva, què podem aprendre en aquesta situació de crisi per construir un futur que ens porti a una església i una societat més justa, més lliure, més Regne de Déu?

